

Det er jo ikke, som skatteministeren lægger op til, noget nyt problem, der her er tale om. Disse skatteankenævn blev vedtaget i 1990, og alligevel er det her et problem og har været det meget længe.

I rapporten om skatteankenævnenes virke, som jeg også omtalte i forbindelse med det sidste lovforslag, en rapport, som skatteministeren lægger meget vægt på, nemlig den rapport af 1. maj 1995, som vi fik i Skatteudvalget, påpeger Skatteministeriets eget retssikkerhedsudvalg dette meget klart. Jeg citerede fra et sted i rapporten under det tidligere forslag, og jeg vil tillade mig at citere fra et andet sted under dette forslag:

»På baggrund af de anførte almindelige habilitetsbetragtninger kunne man derimod overveje, om man af hensyn til den generelle tillid til sekretariatsbehandlingen ved skatteankenævnene burde stille strengere krav til sekretariatets uafhængighed af den kommunale ligningsmyndighed.«

Det siger retssikkerhedsudvalget – og det er altså en rapport fra sommeren 1995 – på baggrund af, at i 96 pct. af tilfældene modtager skatteankenævnene sekretariatsbehandling fra skatteforvaltningen. I 74 pct. af tilfældene er skatteankenævnets klagebehandlere samtidig folk, der løser egentlige ligningsmæssige opgaver i kommunen.

Så faktum er, uanset hvordan man vender og drejer det, at i 1995 konstaterede Skatteministeriets eget retssikkerhedsudvalg, at der er så store problemer på det her område, og at man bør overveje ændringer. Alligevel siger skatteministeren så, at vi skal overveje, om man om et års tid, når man har set, om en henvendelse til Kommunernes Landsforening vinder gehør, måske skulle overveje, om man skal lave noget lovgivning på det her område.

Vi finder i Dansk Folkeparti, at der er konstateret et problem. Så mener vi også, at Folketinget må tage hånd om det. Det gør man delvis ved at vedtage det forslag, som Det Konservative Folkeparti har fremsat, men det gør man helt og fuldstændigt ved at fjerne sekretariatsbehandlingen af de her ting fra de lokale skattemyndigheder.

Så kan man placere den sekretariatsbehandling enten hos told- og skattemyndighederne eller i nogle fælles sekretariater. Det kan vi så tage en diskussion af, og der ligger jo mange forskellige forslag, også fra særdeles sagkyndige personer på det her område, som man kan diskutere.

Men at sekretariatsbehandlingen i den enkelte kommune udgør et problem for den enkelte skatteyder, er der ingen tvivl om; det er også nævnt i rapporten, og det mener vi man skal tage hånd om nu.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Nu kan man jo vælge at gå ind flere forskellige steder i den rapport, som hr. Kristian Thulesen Dahl lige har omtalt her fra talerstolen.

Der står også i rapporten: »Efter arbejdsgruppens opfattelse giver den eksisterende ordning normalt ikke anledning til habilitetsproblemer i forbindelse med sekretariatsbetjening af skatteankenævnene . . .« osv., osv. Og så kommer det med de små kommuner.

Altså det er lidt afhængigt af, hvor man går ind, hvilke synspunkter man kan trække frem af denne rapport. Jeg skal gerne medgive, at det andet synspunkt fra retssikkerhedsrådet er der, men det her synspunkt ligger altså også i rapporten.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Vernersen og jeg kan ret hurtigt, tror jeg, blive enige om, at i de situationer, hvor der klokkefast foreligger habilitetsproblemer, altså hvor den samme person har forestået ligningen i den kommunale forvaltning og efterfølgende yder sekretariatsbistand til skatteankenævnet, foreligger der inhabilitet, og dér vil afgørelsen i skatteankenævnet blive underkendt i efterfølgende instans. Det er vi slet ikke uenige om.

Så hvis man juridisk ser klokkerent på det, kan hr. Vernersen sagtens argumentere for, at der ikke er de problemer, som skitseres, at der ikke er habilitetsproblemer, for en afgørelse i skatteankenævnet vil eller bør blive underkendt efterfølgende, hvis det er den samme person, der deltager.

Det, som jeg diskuterer ud fra, er den opfattelse, som den enkelte skatteyder har af systemet, hvor skatteyderen – med rette, føler vi – kan føle en mistro til et system, der tillader, at den myndighed, nemlig første instans, som man klager over, yder sekretariatsbehandling eller -bemanding til anden instans. Det giver en generel utryghed, og det er den utryghed, som vi skal til livs. Det kan vi delvis komme ved, at skattechefer ikke må deltage i sekretariatsydelsen, men helt ved, at den lokale skattemyndighed slet ikke deltager på det her område.